

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/65/2017
Identifikačné číslo spisu: 8114200698
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8114200698.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu AGROKOM SERVIS, s.r.o., pod Kalváriou č. 40, Prešov, IČO: 36 444 031, zast. advokátkou Mgr. Pavlínou Naništovou, Sládkovičova 8, Prešov proti žalovaným 1/ LAMINA PREŠOV, s.r.o., Jesenná 5, Prešov, IČO: 444 558 902, zast. Peter Farkaš, advokátska kancelária spol. s r. o., Puškinova 16, Prešov, 2/ STAVZAM - Šuňava, spol. s r. o., Šuňava 30, IČO: 317 18 884, 3/ W.R., X. XX, IČO: 375 342 46, o odstránenie vád, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/8/2017-221 z 28. júna 2017, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného 1/ o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému 1/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 19Cb/2/2014-192 z 27. marca 2017 uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.086,10 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100%. Súčasne žalovaným 2/ a 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 5.301,70 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný 1/ v súlade s objednávkou dodal žalobcovi strešnú krytinu Bobrina RAL 8017 s príslušenstvom. Žalobca a žalovaný 2/ dňa 15. augusta 2011 uzatvorili zmluvu o dielo na zhotovenie kompletnej rekonštrukcie a dostavby areálu pre HARLEY DAVIDSON, nachádzajúci sa v Prešove, Pod Kalváriou č. 40, predmetom ktorej bolo aj osadenie strešnej krytiny spolu s klampiarskymi prácami. Žalovaný 2/ vykonával tieto práce prostredníctvom žalovaného 3/ v subdodávke. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že si žalobca pôvodne uplatňoval právo na bezplatné odstránenie vád strechy, následne žalobu zmenil a sporná suma predstavuje zľavu z kúpnej ceny dodanej strešnej krytiny a zľavu z ceny realizovaných klampiarskych prác. Príčinu zatekania strechy mal súd prvej inštancie za preukázanú posudkom Ing. Jiřího Brdu, odborným posudkom č. 13002, vyhotoveným Ing. Vladimírom Regecom a predovšetkým znaleckým posudkom č. 4/2016 vypracovaným Technickou univerzitou v Košiciach, Stavebná fakulta, Košice. V

znaleckom posudku č. 4/2016, ktorý súd považoval za rozhodujúci, znalec, Technická univerzita v Košiciach, za prvotnú príčinu zatekania do objektu určil nesprávny výber krytiny vzhľadom na tvarovú komplikovanosť strechy a sklony strechy 14° a 17°, keďže výrobca strešnej krytiny udáva minimálny sklon strechy 30°. Ako ďalšiu príčinu zatekania objektu znalec určil nesprávne konštrukčne navrhnuté a realizované detaily na rôznych miestach strechy ako aj dodatočné nepretmelenie množstva detailov. Znalec ďalej vymenoval ďalšie okolnosti, ktoré mali vplyv na zatekanie pod strešnú krytinu a to neexistenciu realizačného projektu strešnej konštrukcie, nedôsledné realizovanie tepelnej izolácie strešnej konštrukcie a teda aj hydroizolácie a parozábrany strešnej konštrukcie, nesprávne realizovanú/projekčne navrhnutú tepelnú izoláciu. Po starostlivom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie dospel k záveru, že každý zo žalovaných za vady zodpovedá a to v určitom rozsahu. Žalovaní 2/ a 3/ nárok žalobcu a to aj po zmene žaloby uznali v celom rozsahu a preto nárok voči nim označil súd za nesporný. Za včas a riadne uplatnený označil súd prvej inštancie aj nárok voči žalovanému 1/. Poukázal na výpovede svedkov Q. S., V. Q., výsluch konateľa žalovaného 1/ W. Y., ktoré potvrdzujú, že žalovaný 1/ bol ohľadom väd strechy od počiatku jej zatekania kontaktovaný, bol mu známy rozsah vady, aktívne do tohto procesu vstupoval a prijímal svoju zodpovednosť za vzniknutý stav, dokonca predložil aj posudok na zistenie príčiny vzniku tejto vady prostredníctvom výrobcu krytiny. Súd prvej inštancie poukázal aj na prax predajcov krytiny, ktorí považujú za bežnú súčasť svojich povinností tzv. technické poradenstvo ak o neho zákazník požiada, čo v danom prípade nie je sporné. Súd konštatoval, že svedok Q. S. ako obchodný zástupca bol o poradenstvo požiadaný, prijal ho a vykonával v tomto smere v súčinnosti s výrobcom krytiny aj príslušné technicko-organizačné kroky na základe žalobcom dodanej projektovej dokumentácie a ohliadky objektu. Poukázal tiež na to, že dodávateľ prác bol obchodnému zástupcovi známy, keďže bol tiež jeho zákazník. S poukazom na uvedené uzavrel, že prenášať zodpovednosť za technické poradenstvo a kroky s tým spojené z odborníkov strechárov - výrobcov dodávateľov a realizátorov na laikov nemôže obstať a požívať právnu ochranu. Súd zdôraznil, že žalovaný 1/ ako ten, ktorý krytinu odporučil a navrhoval a tvrdil, že celý čas aj počas vzniku väd aj ich odstraňovania veril jej schopnostiam a kvalite, sa nemôže zbaviť svojho podielu na vzniknutom stave. Rozsah poskytnutej zľavy z ceny súd prvej inštancie odôvodnil závermi znaleckého posudku. Zľavu v rozsahu 30% ceny považoval za zodpovedajúcu cene strešnej krytiny po jej demontáži a vyslovil názor, že vzhľadom na široký výber krytiny na trhu je demontovaná krytina len veľmi ťažko upotrebitelná. Rozsah zľavy určil predovšetkým s poukazom na znalcom navrhnuté najoptimálnejšie opatrenie za účelom zamedzenia zatekania do objektu. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 7Cob/8/2017-221 z 28. júna 2017 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti týkajúcej sa žalovaného 1/, ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

4. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú v tomto smere vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie vadu správne identifikoval, vychádzajúc z vykonaného znaleckého posudku a z jej existencie vyvodil aj správny právny záver zodpovedajúci § 420 ods. 1 a 2 Obch. zák., podľa ktorého tovar musí mať vlastnosti takého charakteru aby sa hodil na účel, ktorý bol nepochybne medzi stranami zrejmy a dohodnutý. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že tak tomu bolo v prejednávanej veci, keď zástupca žalovaného 1/ aktívne vstupoval do procesu rozhodovania žalobcu o type strešnej krytiny a vykonal tak poradenskú činnosť. Za správny označil odvolací súd aj postup súdu prvej inštancie keď pripustil zmenu žaloby žalobcom, ktorý na základe výsledkov vykonaného dokazovania požadoval zľavu z kúpnej ceny oproti pôvodne uplatnenému odstráneniu vady. Aj odvolací súd potvrdil, že z obsahu spisu vyplýva, že vadnosť strešnej krytiny bola žalovanému 1/ oznámená a po zistení, že vzhľadom na všetky okolnosti nie je možné ani účelné vady odstrániť výmenou celej strešnej krytiny uplatnil si

žalobca nárok na primeranú zľavu. V súvislosti s primeranou zľavou odvolací súd konštatoval, že zodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a považoval za nepochybné, že hodnota dodaného tovaru (strešnej krytiny) je znížená pre jej nevhodnosť na daný typ strešnej konštrukcie tak ako to potvrdzuje záver znaleckého posudku. Záverom odvolací súd konštatoval, že nie je možné akceptovať námietku premlčania uplatnenú žalovaným 1/ v odvolaní a to, že žalobca uplatnil nárok na zľavu z kúpnej ceny oneskorene, keď posúdil námietku premlčania ako prostriedok procesnej obrany upravený v § 152 CSP, uplatnenie ktorého zákon v ustanovení § 366 CSP nepripúšťa, nakoľko v danom prípade nemožno konštatovať, že odvolateľ nemohol prostriedok procesnej obrany bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ dovolanie, navrhujúc zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ CSP. Namietal, že súd prvej inštancie neurčil rozsah zľavy spôsobom zodpovedajúcim ust. § 439 ods. 1 Obch. zák., teda, že poskytnutá zľava nezodpovedá hodnote tovaru majúceho vady. Za nesprávne označil dovolateľ aj určenie pomeru spoluzodpovednosti žalovaného 1/ za vznik vady vo vzťahu k zodpovednosti projektanta a realizátora diela a vytýkal súdu prvej inštancie, že v tomto smere ani nevykonal odvolateľom navrhované doplnenie znaleckého dokazovania, keďže znalecký posudok č. 4/2016, vypracovaný Technickou univerzitou v Košiciach, neuvádza konkrétny pomer zodpovednosti jednotlivých žalovaných. Žalovaný 1/ ďalej namietal, že v danom prípade bolo porušené aj jeho právo na riadne odôvodnenie rozsudku tak, aby zodpovedal § 220 ods. 2 CSP, ktoré je súčasťou práva na súdnu ochranu. Dovolateľ konštatoval, že sa súd prvej inštancie len veľmi okrajovo vysporiadal s jeho námietkami, nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy, takže jeho závery nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. Odôvodnenie rozsudku označil za nepresvedčivé, nelogické a nepreskúmateľné. Dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzoval súčasne aj z ust. § 421 ods. 1 CSP. Poukazujúc na skutočnosť, že strešná krytina bola odovzdaná už v roku 2011 odvolateľ uviedol, že v odvolaní uplatnil námietku premlčania proti právu žalobcu na uplatnenie zľavy z kúpnej ceny, právo ktoré si žalobca uplatnil písomným podaním zo dňa 17. marca 2017. Dovolateľ ďalej odcitoval ustanovenie § 393 ods. 2 a 397 Obch. zák. a vyslovil názor, že tak ako doterajšia právna úprava (OSP), aj nová právna úprava (CSP) neustanovuje pre uplatnenie námietky premlčania v odvolacom konaní limity, vyplývajúce z ustanovenia § 366 CSP a že sa v zásade prevzala pôvodná právna úprava. Poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 120/2009 zo dňa 13. októbra 2009 uzavrel, že je evidentné, že napadnutý rozsudok závisel aj od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu o ktorej svedčí aj uvedený judikát.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Zdôraznil, že z práva na spravodlivý proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS. 3/97 a II. ÚS 251/03). Dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy ani nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, 1Cdo 85/2010, 2Cdo 130/2011, 7Cdo 38/2012). Poukázal na to, že už dávnejšie judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania. Poukázal na to, že na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ OSP zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, podľa ktorého, iba výnimočne keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Žalobca vyslovil názor, že o takýto prípad v prejednávanej veci nejde. V súvislosti s ďalším dovolateľom uplatneným dôvodom žalobca uviedol, že v dovolaní musí byť konkrétne označená ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd podľa odvolateľa odchýliť. Záverom poukázal na uznesenie

najvyššieho súdu sp. zn. 1VCdo 2/20174 z 19. apríla 2017, v ktorom konštatoval, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 420 a § 421 CSP je neprípustná.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“), ako súd dovolací podľa § 35 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ (ďalej tiež ako „dovolateľ“) je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ a f/ CSP).

8. Podľa ust. § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolateľ odvodzoval prípustnosť podaného dovolania od ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v civilnom sporovom procese, je procesnou vadou (t. j. vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou až takú intenzitu, ktorú považuje za relevantnú ustanovenie § 420 písm. f/ CSP.

11. Dovolací súd k dôvodu uvádzanému žalovaným 1/ v dovolaní a to k nedostatočne vykonanému dokazovaniu resp. nedoplneniu dokazovania žalovaným 1/ navrhnutým spôsobom uvádza, že nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení nie však procesnú vadu podľa § 420 CSP (viď R 37/1993). Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné (viď R 125/1999). Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania podľa § 420 CSP. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 CSP (napr. 1Cdo/85/2010).

12. Pokiaľ obsah dovolania žalovaného 1/ smeruje k názoru, že k procesnej vade konania podľa § 420 písm. f/ CSP došlo v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci súdmi, tak dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že § 420 písm. f/ CSP dáva porušenie práva na spravodlivý proces do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením vecí zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože právnym posudzovaním vecí súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona a ani procesné práva účastníka (viď tiež R 54/2012, viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu napr. sp. zn. 1Cdo 62/2010, 6Cdo 41/2011, 7Cdo 26/2010 a 8ECdo 170/2014).

13. Nepochybne do práva na spravodlivý proces patrí právo sporovej strany na preskúmateľné a dostatočne odôvodnené súdne rozhodnutie, s náležitosťami vyžadovanými zákonnou úpravou procesného práva (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Na to aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo všetky zákonom požadované náležitosti nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď na každý argument sťažovateľa. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias c. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

14. V súvislosti s námietkou nepreskúmateľnosti súdnych rozhodnutí dovolací súd odkazuje aj na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 3. decembra 2015 pod R 2/2016 a podľa ktorého: „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne,

keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

15. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O takýto prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku rozsudok z roku 2003).

16. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie obsahuje podstatné dôvody, pre ktoré súd žalobe vyhovel a na základe ktorých dospel k záveru, že aj žalovaný 1/ zodpovedá za zatekanie pod strešnú krytinu, že žalobcovi vzniklo právo na zľavu z kúpnej ceny krytiny dodanej žalovaným 1/ a to na zľavu zodpovedajúcu sume uplatnenej žalobcom. Súd prvej inštancie uviedol aj rozhodujúce dôkazy, predovšetkým znalecký posudok č. 4/2016 vypracovaný Technickou univerzitou v Košiciach, Stavebnou fakultou z ktorého odcitoval podstatné články, odborný posudok č. 13002 Ing. Vladimíra Regeca, výpoveď svedka Q. S., V. Q. a W. Y. z ktorých pri rozhodovaní vychádzal a na základe ktorých dospel k záveru o existencii vady, zodpovednosti žalovaného 1/ a jej rozsahu.

17. Dovolací súd je toho názoru, že aj rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú právnu argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené. Základnými odvolacími námietkami žalovaného 1/ sa odvolací súd zaoberal aj napriek tomu, že už prvoinštančné rozhodnutie dávalo odpovede na žalovaným 1/ vznesené námietky, odvolací súd uviedol na zdôraznenie správnosti jeho záverov aj ďalšie dôvody. Nie je možné dôvodne vytýkať súdom oboch inštancií, že sa vo svojich rozhodnutiach v odôvodnení dostatočne nevysporiadali s argumentáciou sporových strán k nároku na zľavu z kúpnej ceny uplatneného žalobcom. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého potvrdzujúceho rozsudku, ktorý s rozsudkom súdu prvej inštancie tvorí jeden celok, okrem stotožnenia sa s odôvodnením prvoinštančného rozhodnutia (§ 387 ods. 1, 2 CSP), práve k predmetnej argumentácii žalovaného 1/, na ktorú poukázal aj v dovolaní, na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia uviedol dôvody, ktorými vysvetlil, podporil dôvody vyhovenia žalobe o zľavu z kúpnej ceny strešnej krytiny.

18. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ ako procesne neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ CSP).

19. Žalovaný 1/ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania popri sebe z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobcu, že kumulácia dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle §§ 420 a 421 CSP je neprípustná. Dovolací súd poukazuje na uznesenie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo 1/2018 zo 21. marca 2018, ktorý rozhodol, že kumulácia dovolacích dôvodov podľa § 420 CSP a § 421 CSP je prípustná. V citovanom uznesení došlo k zmene právneho názoru vysloveného pred veľkým senátom občianskoprávneho kolégia NS SR v predchádzajúcom uznesení sp. zn. 1VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 pričom z ust. § 48 ods. 3 CSP vyplýva záväznosť právneho názoru vyjadreného v rozhodnutí veľkého senátu pre ostatné senáty NS SR. Zároveň dovolací súd upriamuje pozornosť na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PLz. ÚS 1/2018 z 25. apríla 2018 vo veci zjednotenia odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu týkajúcich sa kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 a ust. § 421 CSP. V citovanom uznesení ústavný súd prijal zjednocujúce stanovisko, z ktorého vyplýva, že „Pokiaľ sú v dovolaní súbežne uplatnené dôvody prípustnosti dovolania podľa ust. § 420 CSP ako aj § 421 CSP a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzí len na posúdenie prípustnosti dovolania z hľadiska § 420

CSP, poruší tým právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky“.

20. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

21. Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení.

22. Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

23. S poukazom na vyššie uvedené sa dovolací súd zaoberal aj otázkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

24. Dovolateľ v predmetnom dovolaní odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu preukazoval citáciou časti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 13. októbra 2009 sp. zn. 5Cdo 120/2009, v ktorej najvyšší súd ako súd dovolací vyslovil záver, že námietky premlčania sa netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a OSP, s výnimkou ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov. Dovolací súd upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že v prejednávanej právnej veci bol nielen rozsudok odvolacieho súdu ale aj súdu prvej inštancie vyhlásený až za účinnosti zákona 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku.

25. Podľa § 205a ods. 1 OSP skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak: d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

26. Z uvedeného vyplýva, že Civilný sporový poriadok upravuje podmienky, za splnenia ktorých možno uplatniť námietku premlčania až v odvolacom konaní odlišným a prísnejším spôsobom ako OSP. Zatiaľ, čo ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa zaoberalo skutočnosťami a dôkazmi, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa a netýkalo sa námietky premlčania, ktorá nepatrí medzi skutočnosti a dôkazy, týkajúce sa skutkových tvrdení alebo aplikácie práva, ale je námietkou právnou, ustanovenie § 366 v spojení s ust. § 149 a § 152 CSP medzi novoty v odvolacom konaní zahŕňa aj hmotnoprávnu námietku, ktorou je okrem iného aj námietka premlčania. Z uvedeného vyplýva, že právna otázka - či sa koncentračná zásada konania, vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a § 205a OSP, týka uplatnenia námietky premlčania (ktorá bola riešená dovolacím súdom v rozhodnutí, na ktoré sa dovolateľ odvolával a ktorá by v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP mohla prípadne zakladať prípustnosť dovolania) - nie je rozhodujúca pre prejednanú právnu vec. Dovolací súd poukazuje na to, že od nadobudnutia účinnosti CSP možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 CSP, ktoré však nie je prevzatím doterajšej úpravy § 205a ods. 1 OSP, ako sa mylne domnieva dovolateľ. Je zrejmé, že v ustanovení § 366 CSP bola úprava novôt v odvolacom konaní nanovo konštruovaná tak, aby zodpovedala celkovej koncepcii nového procesného kódexu. Vzhľadom

na uvedené sa dovolací súd nestotožnil s názorom dovolateľa, že odvolací súd v danom prípade nerešpektoval skoršie rozhodnutie vydané dovolacím súdom v skutkovo a právne podobnej veci a pri rovnakých podmienkach posúdil právne relevantnú otázku odlišne. Žalovaným 1/ označené rozhodnutie teda neriešilo otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v posudzovanej veci.

27. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP a preto dovolací súd dovolanie žalovaného 1/ odmietol aj podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.